

РЕШЕНИЕ

№ 12018

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав, в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7053** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145-178 Административнопроцесуален кодекс (АПК), вр. с чл. 24и от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на А. А., П., [дата на раждане] , паспорт , издаден на 17.09.2018 г., чрез адвокат А. П. Т., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ от 25.06.2024 г. на длъжностно лице в Посолството на Република България в И., П..

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е бланкетен и необоснован, издаден в противоречие с процесуалния закон. Липсва каквото и да е съобразяване с постановеното съдебно решение по адм. д. № 9857 / 2023 г., Първо отделение, 18 – ти състав. Счита, че жалбоподателят е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и същият е преминал необходимата процедура за съгласуване, съгласно ЗЧРБ. Сочи несъответствие с целта на закона. Моли съда да отмени постановения отказ и да изпрати преписката за административния орган за ново произнасяне. Претендира разноски по делото.

Жалбоподателят, редовно призован, в открито съдебно заседание от дата 11.03.2025 г. се представлява от адв. И. В., преупълномощен от адв. А. Т.. Поддържа изложеното в жалбата до АССГ. Сочи, че в случая е засегнато правото на лицето на личен живот - чл. 8 от Европейска конвенция за правата на човека - избор на лицето да постъпи на работа в чужда държава по законоустановен ред. Не е установено да представлява заплаха за обществения ред. Претендира разноски по делото. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - длъжностно лице в посолството в И., Ислямска Република П. при Министерството на външните работи, редовно призован, не изпраща представител. В писмени бележки до съда се оспорва жалбата. Счита жалбата за неоснователна. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения административен акт. Твърди, че жалбоподателят трябва да докаже по несъмнен начин, че желае продължително или постоянно да се установи в пределите на Република България, за да получи разрешение за дългосрочно пребиваване.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдържащите се в делото доказателства са приети без оспорване от страните. Първоначално жалбоподателят е подал заявление № ISB23000162V от 15.08.2023 г. за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) в посолството на Република България в И., Ислямска Република П.. Приложил е Трудов Договор, сключен между А. А. (А. А.) и работодателя „Роу Текс Ко“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], писмо с рег. № 536400-33311 от 14.06.2023 г. от Министерство на Вътрешните работи- Дирекция „Миграция“, с което работодателят се уведомява, че за лицето има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 1 година, самолетен билет от И. до С., сключена здравна застраховка за 1 година на територията на Република България, свидетелство от районната полиция В Г. П., че лицето няма криминално досие.

Видно от мотивите на Решение № 7527 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 9857 / 2023 г., Първо отделение, 18 – ти състав, по Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР), е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и с мотиви - „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Извършената проверка от службите за административен контрол на чужденците установи, че лицето няма разрешение за достъп до пазара на труда от Агенцията по заетостта и Дирекция Миграция- МВР и не е преминало необходимата съгласувателна процедура, съгласно ЗЧРБ. Основателни съмнения за миграционен риск“. Отказът е връчен на жалбоподателя на 26.09.2023 г. По делото са изслушани свидетелски показания на свидетеля Н. Б. - работодател на А. А. (А. А.).

С Решение № 7527 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 9857 / 2023 г., Първо отделение, 18 – ти състав, е отменил този отказ. Преписката е изпратена на Консулска служба в Посолството на Република България в И., Ислямска Република П., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за издаването в 30 – дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. Установено е, че са спазени нормативните изисквания от страна на А. А..

Независимо от това, че административната преписка е върната за ново произнасяне, жалбоподателят А. А. е подал ново заявление за издаване на виза № ISB24000034V, подадено на дата 7 февруари 2024 г. Към него е приложено: 1) съдебно решение; 2) свидетелство за съдимост; 3) доказателство за осигурено жилище; 4) обява, с която се доказва търсенето на общ работник; 5) заверено копие на срочен трудов договор и длъжностна характеристика; 6) копие на паспорт.

По така подаденото ново заявление отново е издаден отказ за издаване на виза. Посочено е, че А. А. не доказва достоверно целта и условията на пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В пояснение е посочено, че

представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, както и намеренията на чужденеца да напусне в срок и по законоустановения ред страната. В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел Н. Л. Б. – работодател на А. А..

Недоволен от постановения отказ, жалбоподателят го оспорва пред състав на АССГ. При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и е подадена в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ. За да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (каквто е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата. Във връзка с изложеното следва, че жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г. от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Специалните основания, при наличието на които, се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза, е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата - „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Оспореният пред съда отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, предвид което законоустановената форма е спазена.

Съгласно разпоредбата на чл. 24и от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. По делото е приложена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на МВнР, както и Заповед № 10 / 15.04.2024 г. на ръководителя на посолството на Република България в И., съгласно която издателят на оспорения отказ Р. Р., пълномощен министър, завеждащ Консулска служба в И., е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл. 34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Административен съд София – град, 18 – ти състав, е приел, че съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инструкция на министъра на външните

работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" и това е ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. В чл. 1 от Инструкцията е очертан нейният предметен обхват - с нея се уреждат условията и редът за съгласуване на заявления за издаване на визи и конкретно в т. 4 от посочената норма- „съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България“.

В чл. 2 от Инструкцията е посочено, че дейностите по чл. 1 имат за цел регулиране на миграционните процеси, противодействие на незаконната миграция в Република България и защита на националната сигурност и интересите на страната. В Глава втора са уредени компетентните органи, осъществяващи съгласувателната процедура. Министерството на външните работи чрез дирекция "К. отношения" (ДКО) съгласува заявленията за издаване на визи по чл. 1, т. 1, 2 и 4 с Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), а по т. 4 - и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ - МВР). Дирекция "Миграция" - МВР, съгласува с ДАНС изпратените заявления за издаване на визи по чл. 1, т. 4 и предоставя на ДКО в МВНР съвместно становище. Съгласно чл. 16 от Инструкцията, регистрираните в консулските служби на Република България заявления за издаване на визи по чл. 1, т. 4 се изпращат чрез Национална визова информационна система в ДКО. Дирекция "К. отношения" в срок до три работни дни след получаване на заявленията за издаване на визи ги изпраща на ДМ - МВР, за съгласуване. Дирекция "Миграция" - МВР, в срок три работни дни изпраща до звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР постъпилите заявления за издаване на визи по чл. 1, т. 4 или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР от своя страна предоставят постъпилите заявления за издаване на визи по чл. 1, т. 4 на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция "Миграция" - МВР, в срок до тридесет работни дни след постъпването на заявленията за издаване на визи по чл. 1, т. 4 и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на ДКО, а в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата, ДМ - МВР, предоставя съвместното становище на ДКО не по-късно от един работен ден преди изтичане на срока за вземане на решение по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Съгласно чл. 20 от Инструкцията, консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от ДКО въз основа на съвместното становище на ДМ - МВР, и ДАНС.

Грамотическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между МВНР, дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС, указват на предоставяне на становище от страна на дирекция "Миграция" и ДАНС. Същевременно обаче разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Инструкцията гласи, че „в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п от Закона за чужденците в Република България, решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване само с ДАНС.“

От изложеното следва, че в хода на процедурата по издаване на виза в хипотезата на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" по чл. 24и от Наредбата се изискват две различни становища от

ДАНС с различно съдържание. Първото следва да се представи заедно с издаденото разрешение за достъп до пазара на труда от Агенция по заетостта и е предпоставка за започване на процедурата по подаване на заявление за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване). В случая, видно от представеното писмо с рег. № 536400-33311 от 14.06.2023 г. от Министерство на Вътрешните работи- Дирекция „Миграция“, с което се уведомява, че за лицето има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 1 година, очевидно е дадено позитивно становище от ДАНС, съответно е изпратено писмо от Дирекция "Миграция" до работодателя с указания за подаване на заявление за издаване на виза. От изложеното следва, че специалната съгласувателната процедура е изпълнена и административният орган незаконосъобразно е издал процесния отказ за издаване на виза, аргументирайки се, че от заявителя не е спазен законоустановения ред. Единственият, представен с административната преписка документ, изхождащ от ДАНС, е справка по отношение на изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на горепосочената виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Същото е част от същинското производство по издаване на виза и се основава на твърдяна липса на изискуемите по закон документи- разрешение за предоставен достъп до пазара на труда от Дирекция „Миграция“ към МВР. В мотивите на Решение № 7527 от 04.12.2023 г. по адм. д. № 9857 / 2023 г., Първо отделение, 18 – ти състав е прието, че такова разрешение от Дирекция „Миграция“ към МВР е дадено, видно от писмо с рег. № 536400-33311 от 14.06.2023 г., съответно отрицателното становище на ДАНС е незаконосъобразно и не почива на реални доводи.

На следващо място, при предходното разглеждане на делото е установено, че при издаване на оспорения отказ, е налице и нарушение на материалноправните норми. Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. В настоящия случай, от страна на административния орган не са били предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказване целта на пътуването. В случая той е трябвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване - едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза вид „Д“. (В този смисъл Решение № 4961/ 21.07.23 г. по адм. д. № 4884/2023 г. на АССГ).

Независимо от изложеното, в допълнение съдът намира, че приетите по делото доказателства сочат ясно на целта и условията на планирания престой на жалбоподателя. В тази насока са и свидетелските показания, които съдът кредитира като безпристрастно дадени. В открито съдебно заседание от дата 11.03.2025 г. св. Б. заявява, че братът на жалбоподателя от две години работи в дружество „Роу Текс ко“ ЕООД. Дружеството извършва шивашка дейност. Поради липсата на работна ръка в България от дружеството ползват работници от П.. Пакистанците са доволни от дружеството – работодател. Не знае защо така се случва с жалбоподателя. Знае, че

едно от делата е спечелено.

Безспорно се установи, че лицето е получило единно разрешение за пребиваване и работа, с предоставен едногодишен достъп до пазара на труда и сключен трудов договор с дружеството „Роу Текс Ко“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. Трудовият договор е приложен по делото (л. 78 от делото). Това съответства на посоченото от А. А. /А. А./ в заявлението за издаване на виза, вид „Д“. Към заявлението е бил приложен самолетен билет за полет на дата 25.03.2024 г.

По делото по искане на настоящия състав е постъпил и писмен отговор от ДАНС (рег. № М 12814 от 23.08.2024 г.) В него е посочено, че е изразено отрицателно становище на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ в Националната визова информационна система. В писмото е посочено, че представените документи и направените изявления от апликанта не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, както и намеренията на чужденеца да напусни в срок и по законоустановения ред страната.

С оглед на това, налага се извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. На практика становището на ДАНС обхваща въпроси, които попадат в преценката на длъжностното лице в Посолството на Република България в И., П.. В писмото на ДАНС не се установяват факти и обстоятелства, свързани със засягане на националната сигурност. В самото писмо на ДАНС е посочено, че няма изготвени документи, относими към воденото производство. Не е ясно защо от ДАНС се приема, че жалбоподателят не доказва надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката трябва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган трябва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така трябва да се анализират документите, доказващи целта на пътуването. Произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занаят (ex pupis).

При този изхода на спора и като взе предвид своевременно направеното и доказано от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, такива следва да се присъдят в размер на 1090 лева, от които 10 лева държавна такса и 1080 лева адвокатски хонорар. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. (А. А.), гражданин на Ислямска Република П., [дата на раждане] Отказ за издаване на виза вид "D" (за дългосрочно пребиваване) от дата 25.06.2024 г. на длъжностно лице в Посолството на Република България в И., П., постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., по заявление ISB24000034V, подадено на дата 7 февруари 2024 г.

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за издаването в 30- дневен срок на

законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. А. (А. А.), гражданин на Ислямска Република П., [дата на раждане] , разноси по делото в размер на лева 1090 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.